

Ο άγιος των παιδιών. Θεατρικός συναξαρικός μονόλογος (Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

**Ὅτι δε ἔστε υἱοί, εξαπέστειλεν ὁ
Θεός τὸ Πνεῦμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν κρᾶζον:
αββὰ ὁ πατήρ». Γαλ. 4,6**

Βαφτίσια σήμερα, το κυριακάτικο αυτό πρωινό, στον άγιο Στυλιανό, εδώ, στου Γκύζη. Δύσκολο πια το παρκάρισμα. Με το ζόρι βρέθηκε μια θέση κάτω απ' τον

περιφερειακό. Η Άννα κι ο Νικόλαος απ' το χέρι κι αρχίζει ο ανήφορος.

Η ματιά μου πέφτει τις κοινότυπες εισόδους των πολυκατοικιών. Κανένα ενδιαφέρον. Κάποτε, η κάθε σιδερένια πόρτα έκρυβε και μια έκπληξη. Μέσα από τα στραντζαριστά κάγκελα, το μάτι ακουμπούσε τρυφερά πάνω στους ντενεκέδες με τις γαριφαλιές. Δεξιά κι αριστερά λουλούδια φροντισμένα σαν μωρά παιδιά και στη μέση ο μακρύς διάδρομος μέχρι τη χαμηλή πόρτα. Από πάνω η κληματαριά κι απ τα κλαδιά της να κρέμεται το άγουρο σταφύλι κι οι παιδικές φωνές. Δυο κουβάδες για τέρμα, σκισμένα γόνατα από το πέσιμο στο τσιμέντο, μια μπάλα πάντα μισοφουσκωμένη. Η λουξ γεμίζει γλύκα τη βραδιά. Πότε νύχτωσε!

«Δευτέρα αύριο, σχολείο».

«Μπαμπά, μια φάση ακόμα».

Οι παππούδες και τα ξαδέλφια μου μένουν εδώ. Για μένα, ώρα επιστροφής στο

διαμέρισμα.

-Μπαμπά, τι ψάχνεις;

Μπαμπάς εγώ! Άλλοι περιμένουν πια από μένα. Που να βρω τενεκέδες με γαριφαλιές, που να βρω χρόνο να τις νταντέψω! Κολύμπι σε μια θάλασσα από κλειδαριές και ρολόγια. Κάποιος θέλει να μπει στο σπίτι για να κλέψει, κάποιος θέλει να μπει στην ψυχή για να κλέψει, κάποιος κλέβει τις μέρες μας. Σταματήστε τον!

-Μπαμπά τι ψάχνεις;

Ψάχνω τα χρόνια μου.

Ψάχνω τις παιδικές στιγμές μου.

Ψάχνω τα μέρη και τα πράγματα που φυλάκισαν την παιδική ματιά μου.

Άφαντα όλα!

Πάνε οι λάσπες της οδού Αμφίκλειας!

Πάει το κόκκινο ραδιοφωνάκι του Μπάρμπα-Λια.

Πάνε τα τέρματα

Πάνε οι ντόμπρες κουβέντες, το εύκολο γέλιο, το εύκολο μάλωμα, το εύκολο φίλιωμα.

Ίσια τσιμέντα, ίσια άσφαλτος, ισιώσανε όλα και στράβωσε η ζωή μας.

Μόνο το καμπαναριό του αγίου Στυλιανού επιμένει.

Νωρίς ήρθαμε, αλλά ας μπούμε. Σκοτεινή η εκκλησία. Πάντα την εύρισκε σκοτεινή. Θα κάτσουμε εδώ στο στασίδι και θα ρίξω σωσίβιο στις μνήμες:

-Παιδιά, ελάτε να σας πω πώς πέρναγα στην ηλικία σας σ' αυτή τη γειτονιά».

-Μπαμπά, να μη φιλήσουμε πρώτα την εικόνα;

Σωστό κι αυτό. Πλησιάζουμε κι οι τρεις τη μεγάλη εικόνα. Ψηλός κι αδύνατος ο άγιος. Και στα χέρια του το φασκιωμένο μωράκι.

-Μπαμπά, ποιος είναι αυτός ο άγιος; Ποιο είναι το παιδάκι που κρατάει;

Το παιδάκι! Δε ξέρω τι ν' απαντήσω. Ακόμα με κυνηγάει το παιδικό μου μυστήριο.

Ποιο είναι το παιδάκι; Μένω άφωνος και ψάχνω μια πειστική απάντηση. Δεν προλαβαίνω. Μια φωνή ακούγεται από τον δεξιό διάδρομο:

-Μη βιαστείς να απαντήσεις,.

Στρέφω τη ματιά μου. Ένας ψηλός κι αδύνατος παπάς μάς πλησιάζει.

-Μα κάτι πρέπει να εξηγήσω, κάτι να πω.

-Τα ξέρει όλα ο γιόκας σου παιδάκι μου. Κοίτα τα μάτια του. Κι αυτόν που είναι στην εικόνα αναγνωρίζει και το πλασματάκι που κρατάει, το νιώθει σα φίλο καλό. Τι να σου κάνω όμως που αρχίζει να μεγαλώνει και πρέπει αυτό το ...νιώσιμο να γίνει γνώση και ανάλυση, με λέξεις, προτάσεις και έννοιες; Στον κόσμο των μεγάλων αυτά είναι που μετρούν κι αυτά βαθμολογούνται. Κι όλο πληθαίνουν οι λέξεις, κι όλο αυγαταίνουν οι έννοιες, κι αυτό που κάποτε είχες και να το περιγράψεις δεν μπορούσες, τώρα που νόμισες πως το όρισες, το ψάχνεις και δεν το βρίσκεις. Οι λέξεις και οι προτάσεις και οι έννοιες είναι που έκλεισαν και σένα απ' έξω «ανεπαισθήτως». Η πόρτα του παράδεισου της γνώσης είναι εκεί, μα έλα που φυλάσσεται άγρυπνα από αρχάγγελο ξιφοφόρο! Κοίτα την πόρτα του ιερού. Τον βλέπεις τον Αρχάγγελο; Δεν είναι πως δε σ' αφήνει να μπεις. Είναι που σου ζητάει πρώτα ν' αφήσεις απ' έξω τις λέξεις, τις προτάσεις και τις έννοιες. Μόνον εάν τα στερηθείς, θα μάθεις, ή μάλλον, θα ξαναμάθεις. Παραξενεύεσαι; Κι όμως, δε νιώθεις, πως ποθείς κάτι που είχες κι έχασες; Μπορεί κι εγώ να σε μπερδεύω με θεωρίες. Κι εσύ θέλεις λόγια απλά, για να πεις στα παιδάκια σου. Μμμ...Για καλό το ακούω! Εσένα; Σ' αρέσουν ακόμη οι παιδικές κουβεντούλες; Αν ακόμη κρύβουν για σένα περισσότερη γοητεία από όλα αυτά τα θεωρητικά και αφηρημένα, έχεις ακόμη ελπίδες να διατηρηθείς ολόκληρος, σώος, ισορροπημένος ανάμεσα στη καρδιά και στο μυαλό. Θέλεις ν' ακούσεις; Έχουμε λίγο χρόνο, μέχρι να ξεκινήσει η Βάφτιση.

- Λέγε πάτερ μου. Καλύτερο μέρος και καλύτερη στιγμή για κουβεντούλα δεν θα μπορούσες να βρεις.

- Δεν έχω και πολλά πρωτότυπα να σου πω. Περισσότερο κάποιες σκέψεις μου θέλω να μοιραστώ μαζί σου. Άλλωστε, πάντα επιθυμούσα να κρύβομαι. Όχι από δειλία ή περιφρόνηση για τους ανθρώπους, αλλά μάλλον από απόλυτη συνείδηση της ασημαντότητάς μου. Ειλικρινά στο λέω παιδάκι μου, ποτέ δεν πίστεψα, ούτε και πιστεύω, ότι αξίζει κάτι από μένα να μαθευτεί.

Δεν ήταν, ξέρεις, λίγα τα υπάρχοντα των γονιών μου. Κι αν τα άφησα όλα στους φτωχούς της πατρίδας μου της Παφλαγονίας -ξέρεις πού είναι η Παφλαγονία;- είναι γιατί ο Θεός με αξίωσε με δύο μεγάλες δωρεές: η πρώτη είναι, πως από πολύ

νέος ένιωσα, ότι μακριά από το Θεό ήμαστε ένα απέραντο και μάταιο «τίποτα». Κι η δεύτερη είναι πως, ακόμη κι όταν μεγάλωσα, η μνήμη κράτησε ζωντανή μέσα μου τη παιδική μου ηλικία. Τα δύο αυτά δώρα κινδυνεύουν να ξεφτίσουν από τα πλούτη. Μπορούν πρώτα να σε κάνουν να ξεχάσεις πόσο αδύναμος και προσωρινός είσαι. Τα πλούτη, κάθε τι το .. «δικό» σου, φουσκώνει το «θέλω» σου, φουσκώνει την αυταπάτη πως ήμαστε ισχυροί και ασφαλείς, πως ξέρουμε τι θέλουμε και πώς να τ' αποκτήσουμε. Αλλά και για ένα άλλον λόγο τα πλούτη είναι παγίδα: σε βγάζουν από την παιδική ανεμελιά, την παιδική ασφάλεια πως κάποιος «μεγάλος» σε καλύπτει και σε νοιάζεται και σε μπλέκουν στην αγωνία του κέρδους και της απώλειας.

Οικτίρουν οι περισσότεροι άνθρωποι τους μοναχούς για το πόσες χαρές της ζωής στερούνται. Λίγοι όμως είναι εκείνοι που καταλαβαίνουν, πως το ράσο είναι το πανί τη βάρκας που γυρεύει να επιστρέψει στο παιδικό λιμάνι της ανεμελιάς. Ακόμη βλέπω την εικόνα που έπλασε η φαντασία μου, διαβάζοντας μικρός τη σκηνή του Ευαγγελίου με τα παιδάκια. Θυμάσαι; Αφήνει σύξυλους ο Χριστός τους συνεπαρμένους από τα λόγια του «μεγάλους», για να χαϊδέψει κάποια παιδικά κεφαλάκια. Τα λόγια του τα θυμάσαι; «Δική τους είναι η Βασιλεία των ουρανών»! Δική τους... Βλέπουν τα παιδιά τα πρόσωπα των αγγέλων τους! Των αγγέλων τους...Καταλαβαίνεις το δράμα μας; Τρέχουμε σαν τρελοί προς τα μπροστά, ανυπομονώντας να ενηλικιωθούμε, μήπως και ξεδιαλύνει ο σκοπός της ζωής μας μέσα στην ομίχλη. Καταρτίζουμε προγράμματα και χτίζουμε στόχους πάνω σε στόχους, που μόλις νομίζουμε πως στέριωσαν, ανοίγει μια από αυτές τις σύγχρονες καταβόθρες της ασφάλτου, ρουφώντας κι εμάς και τ' αυτοκίνητα μας και τα σχέδιά μας. Ακόμη κι ο παράδεισος φαντάζει για πολλούς χτισμένος σε όρος υψηλό, με την κορφή του να χάνεται στα σύννεφα. Κι αυτός, κρυμμένος μέσα μας, περιμένει, σαν ένα ταπεινό μα συναρπαστικό επιτραπέζιο παιχνιδάκι, για μια παρτίδα που άρχισε πριν τόσα χρόνια όσα η ηλικία μας και περιμένει να τελειώσει ένα δειλινό, με έπαθλο ένα χάδι τρυφερό στα παιδικά κουρεμένα κεφαλάκια μας από το χέρι του Χριστούλη.

Ο πόθος, που λες, για όλ' αυτά με κάνανε και μένα να γίνω μοναχός. Και μάλιστα, μετά από λίγο καιρό, να αναζητήσω την έρημο. Στο 'πα και πριν: δεν είναι ότι φοβόμουν τον κόσμο. Τον εαυτό μου φοβόμουν. Έτρεμα στην ιδέα, πως ακόμη και ένα τόσο δα κομματάκι του «είναι» μου θα λοξοδρομούσε και θα περιπλανιόταν σε βιοτικές μέριμνες. Εγώ, αν μπορούσα, ήθελα να μεταμορφωθώ σε ένα βέλος, που σκίζει το άπειρο και αναζητά τον Πατέρα.

Λέω «πατέρας» και κολλάει το στόμα μου, όπως κόλλαγε κάθε φορά που ξεκίναγα το «Πάτερ ημών». Εκεί έμενα... στο «Πάτερ...Πάτερ...» Από τον γέροντά μου και

από άλλους αδελφούς μου μοναχούς γνώριζα πως την ώρα του «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», το πάγγλυκο όνομα του Κυρίου καθήλωνε τα κέντρα και τις αισθήσεις της ύπαρξής τους, γέμιζε τα μάτια τους με δάκρυα και τους έφερνε σε καταστάσεις πέρα από κάθε περιγραφή. Εμένα παιδάκι μου, την ίδια επίδραση είχε επάνω μου αυτό το «Πάτερ». Τι να σου πω, η λεξούλα αυτή κυριολεκτικά με άρπαζε από αυτόν τον κόσμο. Ξέρεις γιατί; Κι εγώ, σιγά -σιγά το κατάλαβα. Αυτό το «Πάτερ» ήταν, που με κράταγε να αισθάνομαι παιδί, γιος. Σκέψου το λίγο: Μια προσευχή παραλάβαμε κατά λέξιν από το στόμα του Χριστού: Το «Πάτερ ημών». Κι αυτή η προσευχή, πριν από κάθε δοξολογία, πριν από κάθε αίτημα, αποκαλεί τον Δημιουργό, πατέρα!

Καταλαβαίνεις; Αυτός είναι ο ρόλος που ο Θεός επιλέγει, για να μας προσεγγίσει. Είναι αυτός ο ρόλος, που κρύβει την τρυφερότητα, αλλά και τα όρια που βάζει η πατρική παρουσία σ' ένα σπίτι. Είναι αυτή η ασφάλεια, που νιώθει ένα παιδάκι, όταν κρατά το χέρι τού γονιού του, την ώρα που περνάει έναν πολύβουο δρόμο. Φτάνει βέβαια κάποτε η κρίσιμη στιγμή, που αποχαιρετάμε για πάντα την παιδική μας ηλικία. Σκληρή στιγμή. Τόσο σκληρή, όσο εκείνη, που ο Αδάμ ακούει πίσω του την πόρτα της Εδέμ να κλείνει. Και γίνεται ακόμη σκληρότερη, όταν ακούγονται τα λόγια:

«Άφετε τα παιδιά έρχεσθαι προς με, και μη κωλύετε αυτά. Των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία του Θεού».

Για καιρό με παίδευε αυτό το ερώτημα: Γιατί να προτιμάει τα παιδιά από τους μεγάλους; Γιατί άραγε να είναι αυτά, που θα μπουν στη βασιλεία των Ουρανών; Σε τι υπερέχουν; Τι επιπλέον έχουν; Πρέπει να ξαναγίνουμε πέντε κι έξι χρονών για να δούμε Θεού πρόσωπο; Κάποια στιγμή κατάλαβα: Το παιδί δεν είναι όρος που αφορά την ηλικία. Ούτε ο Χριστός μάς κάλεσε πίσω στα παιδικά μας παιδιαρίσματα. Το παιδί είναι όρος που περιγράφει μια κατάσταση. Ένα παιδί είναι ένα πλάσμα που έχει πατέρα, είναι μια ύπαρξη με κέντρο αναφοράς. Ένα παιδί μπορεί να είναι ατίθασο, βίαιο, ανυπάκουο, μπορεί να είναι ό,τι θέλεις, έχει όμως γεννήτορα, έχει γενεά, έχει «πριν», γι αυτό και αισθάνεται ότι έχει «μετά», έχει μέτρο του εαυτού του, έχει κριτήριο των πράξεών του, έχει επίγνωση των περιορισμένων δυνάμεών του, έχει όμως και ευλογία των μελλοντικών του πεταγμάτων. Ένα παιδί έχει γονιό για να θαυμάσει, έχει γονιό για να ζητήσει συγνώμη, έχει γονιό για να μην νομίσει ότι είναι το κέντρο του κόσμου, έχει γονιό για ν' αγαπήσει, έχει γονιό για να του μοιάσει. Γι' αυτό, κάθε παιδάκι είναι η ιδανική μας εικόνα, είναι αυτό που πρέπει να γίνουμε: Ωριμοι, ελεύθεροι, τέλειοι γιοι και θυγατέρες ενός τέλειου Πατέρα.

Έτσι μου λύθηκε και μια δεύτερη απορία: Γιατί τόσο σκληρά λόγια για όσους σκανδαλίζουν τα παιδιά; (Θυμάσαι; Μυλόπετρα, λέει, να πάνε να δέσουν στο λαιμό

τους και να πέσουν να πνιγούν.) Και τι είναι σκάνδαλο για ένα παιδί; Με μια λέξη θα στο πω: Η ορφάνια. Και σκανδαλιστές όλοι εκείνοι που με χίλιους δυο τρόπους, με χίλιες δυο συμπεριφορές, με χίλιες δυο παραλείψεις, το οδηγούν σ' αυτήν. Μα τώρα που το σκέφτομαι, χίλια δυο δεν είναι. Μία είναι η αιτία του σκανδάλου: Η απιστία. Ο άνθρωπος που έχασε την πίστη του, είναι ένας πατροκτόνος. Σκότωσε μέσα του τον Πατέρα. Είναι ένας ορφανός. Είχε σημείο αναφοράς και κέντρο που νοσηματοδοτούσε την ύπαρξή του. Τώρα κέντρο γίνηκε η καταδικασμένη στη φθορά και στο θάνατο ύπαρξή του. Είχε πρότυπο να μοιάσει, να διαλεχθεί, ακόμη και να αμφισβητήσει. Τώρα διαλέγεται με τον εαυτό του και τρώγεται με τα ρούχα του. Είχε τη γαλήνη και την ταπεινοφροσύνη τής ύπαρξης που ξέρει ότι είναι μέρος της ζωής και η ύπαρξή του είναι δώρο. Τώρα κέρδισε την «αξιοπρέπεια» της ανεξαρτησίας του και αισθάνεται ότι όλοι και όλα του χρωστάνε. Είχε Θεό. Τώρα ψάχνει τις αιτίες. Είχε πατέρα και τώρα περιφέρει την ενοχή τής πατροκτονίας. Ήταν παιδί και τώρα έγινε «μεγάλος». Κάθε νέα γενιά μιλάει για το χάσμα των γενεών. Στο ξαναλέω όμως: δεν είναι ηλικιακό το θέμα. Είναι το χάσμα ανάμεσα στην γενεά των παιδιών που νιώθουν να έχουν γεννήτορα και στη γενεά των ορφανών. Για θυμήσου την πίκρα του Χριστού μπροστά στο αίτημα των ακροατών του για ένα θαύμα(;): «Ω, γενεά άπιστη...ω, γενεά άπιστη!». Ε, λοιπόν, στο λέω, για να το μάθεις: Η άπιστη γενεά είναι η ορφανεμένη γενεά.

Και μια που είσαι κι εσύ γονιός, να σου πω ποιο είναι το χειρότερο: Ο ορφανός άνθρωπος δεν μπορεί να γίνει γονιός. Θυμάμαι τώρα δα κάποιου τη ρήση: ο κάθε ανόητος μπορεί να κάνει ένα παιδί, ελάχιστοι όμως μπορούν να γίνουν πατέρες. Οι πολλοί θα εμπλακούν στη σύγκρουση των γενεών, γιατί στα μάτια τους, το παιδί τους είναι ο υποψήφιος σφετεριστής της πατρικής τους εξουσίας. Έχοντας στερήσει στον εαυτό τους την ευλογία του Πατέρα, θα αρνηθούν την ευχή τους στον νεότερο. Ποιός μπορεί να δώσει ό,τι δεν έλαβε ποτέ;

Κι όμως, οι ευχές του γονιού στηρίζουν θεμέλια οίκων. Πρώτα η ευχή τού φυσικού γονιού, κυρίως όμως του επουράνιου. Η πρώτη μπορεί και να μη δοθεί ποτέ. Η δεύτερη όμως είναι πάντα διαθέσιμη κι απ' τον καθένα εξαρτάται αν θα την ακούσει. Κι αυτό που ξεκλειδώνει τ' αυτιά, για ν' ακούσουν αυτή την πατρική ευχή, είναι η πίστη.

Μόνο μια τέτοια ευχή δίνει ορμή στην πορεία, δύναμη στην αναποδιά, ειλικρίνεια στην αυτοκριτική, ελπίδα στην αποτυχία, απάγκιο στην καταστροφή, σπίτι στην επιστροφή, κουράγιο στο νέο ξεκίνημα. Κι αν άνοιξες τα φτερά σου και πέταξες, πόσες φορές δεν σου τα έλιωσε ο ήλιος σαν τα κέρνα φτερά του Ίκαρου; Κι αν άνοιξες καινούργιους δρόμους, πόσες φορές δεν βούλιαξες σε καλοκρυμμένες παγίδες; Κι αν περπάτησες σε λαμπρές λεωφόρους, πόσες φορές δεν βρέθηκες

μπροστά σε τοίχους πανύψηλους, που σε ανάγκασαν να γυρίσεις πίσω;

Αυτές τις ώρες της αποτυχίας, άφησες ανοιχτό το δρόμο της επιστροφής στο πατρικό σπίτι; Άφησες να σε γλυκάνει η ζεστασιά του Πατέρα σου; Ακούμπησες στα πόδια του την αποτυχία σου; Τον άφησες να σου πει, ότι κάθε πέσιμο είναι η αρχή ενός νέου ξεκινήματος και ότι το καθημερινό σου πάλεμα δυναμώνει μέρα με τη μέρα τον δεσμό σας; Έμαθες να κρατάς ανοιχτά τ' αφτιά σου για ν' ακούς κάθε μέρα, κάθε ώρα, εκείνο το «υιός μου ει συ, εγώ σήμερα γεγένηκά σε»; Τον βλέπεις; Αυτός είναι, που σου ανοίγει την πόρτα και με απέραντη εμπιστοσύνη στη δύναμή σου, «πέτα, πέτα», σου λέει, «μια χαρά θα τα πας».

Κι αν οι φυσικοί σου γονιοί δεν θέλησαν, δεν μπόρεσαν ή δεν ήξεραν να αποτινάξουν από πάνω τους την εξουσία του ρόλου τους, και δεν βοήθησαν ν' ανοίξεις τα φτερά σου, εσύ τι έκανες; Τους συγχώρεσες, στο όνομα του κοινού σας Πατέρα; Κατανόησες και το δικό τους βάρος; Έσπασες την αλυσίδα των λαθών, που έδενε γενεές ολόκληρες; Τότε είσαι έτοιμος να ελευθερώσεις από τα δεσμά του φόβου και της ενοχής το βλαστάρι σου, που τώρα εδώ δα έχει κολλήσει το μουτράκι του στην εικόνα μου και αρχόντικα να του δώσεις την ευχή σου, μαζί και την ελευθερία του να σε αμφισβητήσει και να σε ξανάβρει, πατέρα, φίλο και αδελφό, στο γλέντι μιας ατέλειωτης ωρίμανσης.

-

- Δε μιλάς, ε; Στο είπα απ' την αρχή. Στα μεγάλα και στ' αληθινά, τα λόγια δεν πολυβοηθάνε. Όταν κίνησα να βρω τον Θεό παρακαλούσα να με πλημμυρίσει με το Άγιο Πνεύμα για να μπορώ ν' ανοίγω το στόμα μου και να πείθω απίστευτους, να στηρίζω ολιγόπιστους και να κατατροπώνω σοφούς. Αγώνες, νηστείες και προσευχές τόσες και τόσες και το Πνεύμα το άγιο ένα μ' έμαθε: να καλώ...να κράζω το Θεό «Αββά μου», «Μπαμπάκα μου» δηλαδή. Κι όταν ζητάω λόγια προσευχής, μου θυμίζει εκείνο το απόγευμα που έτρεχα, παιδάκι, να προϋπαντήσω τον πατέρα μου και στη βιασύνη μου έπεσα και σύρθηκαν τα χέρια μου στις πέτρες. Όταν τον έφτασα, μέσα στο κλάμα από τον πόνο, λόγια δεν είχα. Μονάχα σήκωσα τα ματωμένα χέρια μου να τα δει και να τα γειάνει. Δεν ήξερα πώς θα το έκανε, ήξερα μόνο πως είναι μπαμπάς μου και ξέρει. Έτσι και σ' όλη τη ζωή μου, όταν στερεύαν τα λόγια και ξεχειλίζαν τα δάκρυα, σήκωνα τη ματωμένη μου ψυχή και περίμενα. Εκεί, στην αγαπημένη μου σπηλιά, στο καταφύγιό μου, μακριά απ' την πικρή δόξα των ανθρώπων.

Μη νομίζεις πως την άφησα από τότε. Μπορεί να μην είναι πια στη Παφλαγονία. Μπορεί να 'ναι κάπου στον Λυκαβηττό. Ή στους πρόποδες της Ακρόπολης. Ή κι εδώ μέσα. Περιμένω, όποιον με ζητήσει. Όμως μ' έναν όρο: Δέχομαι μόνον παιδιά. Παιδιά κάθε ηλικίας. Νιώθω πως, καλύτερα από όλα τ' άλλα ανθρώπινα βάσανα,

καταλαβαίνω τον πόνο των παιδιών. Κάθομαι εδώ και έργο το 'χω να συντρέξω τον πόνο απ τις πατημασιές των «μεγάλων» πάνω στα λουλούδια. Περνάνε...περνάνε...Βγαίνω κι εγώ και γνέφω μερικές φορές. Τις προάλλες ίσα που γλίτωσα εκείνο, που το 'χαν βάλει να μοιράζει ναρκωτικά στη γωνία εκεί πέρα. Τρέχαν φουριόζοι οι χωροφύλακες να πιάσουν τον «έμπορο». Κι άλλα...κι άλλα... Παιδάκια κακοποιημένα, που δε θα μπορέσει πια να τ' ακουμπήσει κανείς. Παιδάκια που τα πέλματά τους έχουν γίνει ξύλα από τις ώρες ξυπολυσιάς στα φανάρια για ένα δίφραγκο. Αλλά και πλουσιόπαιδα έρχονται.. Παίρνουν μόνα τους τις λιμουζίνες των «μεγάλων» και τον οδηγό, παρκάρουν εδώ απ' έξω και να δεις, μόλις μπουν, πώς ζεσταίνεται λιγάκι η ματιά τους! Και παιδάκια με μάτια σκιστά από τα πορνεία της Ταϊλάνδης και της Σιγκαπούρης. Και προσφυγόπουλα, με γονείς χαμένους και προίκα τις αναμνήσεις μιας ζωής που δε θα ξανάρθει. Και εννιάχρονα Ιταλόπουλα, μικροί δολοφόνοι εκπαιδευμένοι απ' τη μαφία, με βλέμμα παγωμένο. Και νεγράκια σκελετωμένα, ίσα που αντέχουν να σταθούν όρθια, μέχρι να πέσουν στην αγκαλιά μου. Μα έρχονται και καλοντυμένα παιδάκια...η Στέλλα, η Κατερίνα, η Τερεζούλα, που σπίτι τους μόνο ο ένας γονιός υπάρχει και με τον άλλον κανα Σαββατοκύριακο ή κάποιο τηλέφωνο μεσ' τη βδομάδα. Τα βλέπω πάντα γυρτά, φορτωμένα με τα λάθη άλλων, θυμωμένα, με ύπνο άσκημο τα βράδια και την καρδιά τους γεμάτη μαύρες τρύπες. Κι άλλα...κι άλλα αγοράκια, κι άλλα κοριτσάκια, πολλά με μάτια θολά από ατέλειωτες ώρες τηλεόρασης, παρατημένα μπροστά σε οθόνες, βλέποντας...τι βλέποντας! Ή παίζοντας ηλεκτρονικά παιχνίδια. Παιχνίδια...! Φτάνουν, και με κοιτάν στα μάτια με παράπονο: «Παπούλη, φοβάμαι τα βράδια». «Παπούλη, κανείς δεν παίζει μαζί μου». Παιδάκια που δεν ενοχλούν πια τους γονείς τους γιατί, ίσως, και να μην είναι ακριβώς ζωντανά. Φαίνονται ζωντανά, μα τα ματάκια τους είναι μνήματα, γεμάτα πτώματα και γυμνά σώματα. Πρόστυχα γυμνά σώματα, προορισμένα να σκοτώσουν μέσα τους κάθε ελπίδα να μοιραστούν στο μέλλον το κορμί και την ψυχή τους, στο όνομα μιας αληθινής και φλογερής αγάπης. Το μόνο που νιώθουν, που και που, είναι μέσα τους να μαυρίζουν. Ούτε το πως ούτε το γιατί καταλαβαίνουν. Απλώς, βράδυ με το βράδυ ο κόσμος αλλάζει. Και κάθε επόμενο πρωί μιλούν λιγότερο, γελούν λιγότερο, χάνονται.

Υπάρχει πάντως και ένα είδος παιδιών που με πονάει λιγάκι παραπάνω. Είναι αυτά που κρύβονται μέσα στα στήθια κάποιων «μεγάλων» και «ώριμων» ανθρώπων. Παιδιά που αγωνιούν να ανασάνουν κάτω από τόνους τσιμέντου, μετοχών, αναλύσεων και πολυπραγμοσύνης. Παιδιά που ένα σταυροκόπημα και μια συγγνώμη πασκίζουν να χωρέσουν μέσα σε ασφυκτικά προγράμματα, μάταιες συνεδριάσεις, θανατερά «χαλαρώματα» και αγχωμένους ύπνους. Παίρνω στα χέρια μου αυτές τις πονεμένες ψυχούλες και κλαίω γι' αυτές, γιατί -πως να σου πω γι' αυτή τη συμφορά τους παιδάκι μου;- ξεχάσανε να κλαίνε. Τι τρομερότερο να πάθει άνθρωπος! Τις κρατάω, τις κανακεύω, τους μουρμουρίζω τα παιδικά τους νανουρίσματα -σ' όσες έχουν κάτι να θυμούνται- , κάθομαι και παίζω μαζί τους αυτά που ένας πατέρας κάποτε δεν πρόλαβε...ό,τι μπορώ...ό,τι μπορώ. Κι αυτές κουρνιαάζουν πάνω μου, κολλάν στην αγκαλιά μου, παραπονιούνται όταν το «τώρα» του κορμιού τους τις καλεί με τον ήχο ενός κινητού και πρέπει να φύγουν. Είπα κι εγώ να μην αφήσω ποτέ άδεια την αγκαλιά μου. Και όσοι βλέπουνε το φασκιωμένο

αυτό πλασματάκι, κάτι να θυμούνται και κάποια ματιά προς τα πίσω και προς τα μέσα να πέφτει. Μέχρις ότου αποφασίσουν να ξανανοίξουν το παιδικό δωμάτιο μέσα τους και να ντύσουν τη ζωή τους μ' ένα τρανταχτό και ξεκαρδιστικό γέλιο, γεμάτο ανεμελιά κι ελπίδα.

- Μπαμπά, ποιος είναι ο παππούλης;

- Τώρα γνωριστήκαμε. Δε μου είπε ακόμα το όνομά του! Πηγαίνετε να του φιλήσετε το χέρι.

Μια τεραστία αγκαλιά ανοίγει. Ο Νικόλαος και η Άννα χάνονται μέσα της. Ακίνητοι, αμίλητοι, απολαμβάνουν τη ζεστασιά της.

-Εσείς είστε το παιδάκι που κρατάω στην εικόνα, τους λέει.

Δυο χέρια, όλο στοργή και τρυφεράδα νιώθω να αγκαλιάζουν κι έμενα. Στρέφω τα μάτια μου στην εικόνα. Συναντάω τη ματιά σου, άγιέ μου. Μου ξαναμιλάς:

-Στο καλό! Έγινες άντρας, έγινες σύζυγος, έγινες πατέρας. Μόνο...μια χάρη και για μένα: Τον Λιάκο και τα μάτια σου! Έτσι δε σε φώναζαν μικρό; Είδες που το ξέρω; Λοιπόν ...τον Λιάκο και τα μάτια σου. Έλα, πάμε μπροστά, γιατί έχω να κανακέψω και τον καινούργιο μου φίλο, που βαφτίζεται.

(Βυθίζομαι στο παιδικό προσωπάκι του βρέφους που κρατάς και καθρεφτίζεται το πρόσωπό μου. Πενήντα επτά χρόνια συναντάω την εικόνα σου άγιε μου Στυλιανέ και μόλις τώρα ανακάλυψα ότι κρατάς τον μικρό Ηλία. Κρατάς την ψυχή μου, που τη βλέπω να μου κουνάει το χεράκι, αποχαιρετώντας με και προσμένοντας με ανυπομονησία ό,τι της στέρησα κι ό,τι ακόμα της χρωστώ).

Στήλη έμψυχος της εγκρατείας, στύλος άσειστος της εκκλησίας, Στυλιανέ ανεδείχθης μακάριε. Τον γαρ σον πλούτον σκορπίσας τοις πένησιν, εν ουρανοίς εκομίσω τον άφθαρτον και εγκρατεία και πόνοις πανόλβιε χάριν είληφας, νηπίων προστάτης γενόμενος και φύλαξ νεογνών απροσμάχητος._